

Utószó

Ahogy a könyv oldalain már említettem, a gondolat, hogy metonimikusan társítható lehetek könyvem témájával (a torkosságról ír, tehát torkos), mérlegelésre készítetted, hogy elfogadjam-e vagy sem a kiadó szíves felkérését arra, hogy írjak a torkosság főbűnéről; ugyanis torkosnak nem tartom magam. Habozásom másik oka az volt, hogy folytatható-e az az érdekes, de behatárolt út, melynek nyomán megírtam a *La filosofia in cucina* (Filozófia a konyhában, 1999., második kiadás: 2004) című könyvemet, azaz az étel és a gondolat, a táplálék és a szó közötti kapcsolatot; ez az a pont, melyre a kutatásomat alapoztam. Később azonban győzött a kiadó iránti szeretetem, győzött a gondolat, hogy erről a témáról talán van még mit mondani, végül és mindenekelőtt pedig győztek annak az embernek, Carla Carloninak a szavai, akinek ezt a könyvet ajánlom, aki a munka kezdeti szakaszában magára vállalta aggodalmaim szétosztását és azt, hogy mint mindig, jó tanácsokkal lát el. Carla Carloni a Mulino kiadó szerkesztője volt, hogy úgy mondjam, „történelmi” szerkesztő, aki 1962-től a kiadó munkatársaként, 1969-től pedig a szerkesztőség vezetőjeként dolgozott, de számomra ennél sokkal többet jelentett. Ő valójában, ahogy emlegetni szoktam, az én „felfedezőm”, az, aki, talán 1997 egyik napján, felhívott, és azt mondta: „Szerkesztőségi okokból elolvastam az *Intersezioni* magazinban megjelent néhány cikkét, és mivel nagyon tetszett az írásmódja és a tartalom is, arra gondoltam, hogy megkérdem, volna-e kedve egy

könyvet írni nekünk.” Én azt válaszoltam, hogy a kérése igazán meglepő és megtisztelő, és hogy munkál is már egy terv a fejemben, sőt van egy régen eltervezett álmom, csak nem tudtam, hogy merjem-e beteljesíteni, lehet-e ilyen filozófiai könyveket írni. Egyszóval bevallottam neki, hogy már sok éve egy sárga noteszba írom azokat a metaforákat, melyekre más célból olvasott könyvekben bukkanok, és melyeket a filozófusok használnak, amikor filozófiáról beszélnek, és hogy szívesen összegyűjteném őket egy szöveggé, mely az ételről és a filozófiáról, az étel alakításáról és a gondolat kidolgozásáról szólna. Carla pedig rövid gondolkozás után azt felelte: „Jól van”.

Szóval, ez az epizód nagyon fontos volt számomra, hiszen lehetővé tette, hogy fordulatot vigyek végbe a kutatásomban, és nagyon örülök, hogy megtettem. Ez többek között az ezredfordulóval esett egybe, azaz nagy szimbolikus jelentőséggel is bírt: és valóban volt fordulat, hiszen megszületett a könyv, a *La filosofia in cucina*, melyet sok idegen nyelvre lefordítottak. Ezt újabb tanulmányok követték, melyek közül néhány még a filozófiát és a politikai metaforák rendszerét vizsgálta, de több más munkám már a hétköznapi dimenzió felé fordult, a házimunkáinkhoz, az apró dolgokhoz, a dolgok metaforáihoz, a tárgyakhoz.

És mindig Carla volt az, aki tanáccsal látott el, vagy lecsillapította az indulataimat és a tombolásaimat, melyek a folyamat során felmerülő kisebb-nagyobb nehézségekből adódtak, olyan szinten, hogy ha a Pokol egyik bugyrában vagy a Purgatórium egyik körében végezném, nem a torkosok, hanem a haragosok és a türelmetlenek közé kerülnék (amúgy nem hiszem, hogy találkoznék ott Remo Bodeivel, akire ennek a sorozatnak a haraggal foglalkozó kötetét bízta, de aki egyáltalán nem haragos

és kolerikus alkat). Egyszóval Carla távoli barátnőm lett, akihez mindig beköszöntem a folyosó végén lévő szobájába, amikor a Mulinónál jártam, és mindenképpen az ő emlékének akartam ajánlani ezt a könyvet, mely éppen ő általa elindított, bátorított és kívánt téma nyomán született.